



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 371/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 So 1/08 z 1. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2010 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 So 1/08 z 1. októbra 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v P. (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) č. k. ORP-533/DI-2-2002-P zo 4. októbra 2002 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f) a písm. i) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase skutku, za spáchanie ktorého mu bola uložená pokuta 10 000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 20 mesiacov. Okresný dopravný inšpektorát považoval v dostatočnej miere za preukázané zavinené konanie sťažovateľa, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že 28. augusta 2002 o 1.00 h v P. viedol osobné motorové vozidlo, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru a následne bol vyzvaný na vykonanie dychovej skúšky, ktorú ako vodič osobného motorového vozidla bez udania dôvodu odmietol. Uvedeným konaním sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f) a písm. i) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v rozhodnom čase. Predmetné rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu napadol sťažovateľ odvolaním, ktoré Krajský dopravný inšpektorát Krajského riaditeľstva Policajného zboru v P. (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) v odvolacom konaní svojím rozhodnutím č. k. KRP-112/DI-2-2002 z 10. decembra 2002 zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu. Následne sťažovateľ podal na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) žalobu podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia krajského dopravného inšpektorátu z 10. decembra 2002. Okresný súd žalobu sťažovateľa ostatným rozsudkom z 26. júna 2008 zamietol. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd ostatným rozsudkom sp. zn. 3 So 1/08 z 1. októbra 2009 prvostupňový rozsudok potvrdil a účastníkom konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ z opatrnosti dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Sdo 15/2010 z 31. marca 2010 tak, že konanie o dovolaní zastavil (§ 104 ods. 1 OSP).

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentoval tým, že (i) správne orgány a vec posudzujúce všeobecné súdy nedostatočne zistili skutkový stav priestupku, predovšetkým nesprávne

ustálili jeho osobu ako vodiča motorového vozidla, ignorovali dôkazy túto skutočnosť potvrdzujúce (i) a rozhodnutia správnych orgánov a vec posudzujúcich všeobecných súdov (pozri bod 2) v súvislosti s rozhodovaním o výmere a druhu sankcie za spáchaný priestupok sú arbitrárne (ii).

K prvému okruhu svojich námietok [3.(i)] sťažovateľ *inter alia* uviedol, že „... *V danom prípade sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s mojimi námietkami, že bol daný zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu... súdom, teda že súd... rozhodol nezákonne z dôvodu... nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov pre nedostatok dôvodov pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní... V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd obmedzil výlučne na argumentáciu o dostatočne zistenom skutkovom stave veci a okrajovo sa v tejto súvislosti jednou vetou dotkol aj otázky dodržania zásady prezumpcie nevinu obvineného z priestupku v konaní pred správnym orgánom... Z uvedeného dôvodu mala byť pre pochybnosť o osobe priestupcu priestupkové konanie zastavené... resp. iné rozhodnutie správneho orgánu zrušené, čo sa... nestalo... Ak odvolací súd... prehliadol nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov a vady v konaniach pred správnymi orgánmi, došlo tým k zásahu do môjho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces hneď v troch smeroch... Odvolací súd porušil svojím rozhodnutím... princíp právnej istoty...“.*

Na dokladovanie svojich tvrdení sťažovateľ podrobne rozviedol aj konkrétne skutkové okolnosti priestupkového konania, ktorého sa mal dopustiť, nedostatky a vady pri jednotlivých stupňoch konania od postupu okresného dopravného inšpektorátu až po rozhodnutie krajského súdu ako súdu odvolacieho.

K druhému okruhu svojich námietok [3.(ii)] sťažovateľ *inter alia* uviedol, že „... *Je nutné odôvodniť uloženie sankciu... konkrétnymi okolnosťami prípadu... správny orgán nijako nedokumentoval kritéria pre uloženie sankcie za tento priestupok... Argument neskôr použitý správnym súdom o istote použitia alkoholických nápojov z dôvodu odmietnutia priestupcu podrobiť sa dychovej skúške je logicky nesprávny, nakoľko takéto konanie môže byť odôvodnené pozitívom alkoholických nápojov, ale môže byť založené aj na iných dôvodoch – ako je napr. arogancia, či iný dôvod nespôľupráce, hygienický predsudok a pod... Sankcia pritom bola uložená bez akéhokoľvek zdôvodnenia, bez skúmania, akým spôsobom bude uložením sankcie zasiahnuté do môjho súkromného života, bez dostatočne zisteného*

skutkového stavu veci, a to v konaní, v ktorom bola porušená zásada prezumpcie neviny sťažovateľa, základné zásady upravujúce hodnotenie dôkazov zo strany správnych orgánov, a zásada rovnosti účastníkov konania. Mám za to, že uloženie trestu za takýchto okolností a následné faktické a právne potvrdenie zákonnosti takéhoto rozhodnutia odvolacím súdom je v rozpore s mojím právom na spravodlivé konanie.“

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd... postupom a rozhodnutím sp. zn. 3 So 1/08 porušil základné právo M. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s právom chráneným článkom 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a základné právo vlastniť majetok podľa článku 20 Ústavy...

2. Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 3 So 1/08 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. M. V. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 297,85 €...“

5. Sťažovateľ v neposlednom rade navrhol, aby ústavný súd v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

8. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 So 1/08 z 1. októbra 2009. Jeho podstatná argumentácia (bod 3) sa koncentrovala na výpočet procesných pochybení v konaniach správnych orgánov a všeobecných súdov spočívajúcich v nezákonnom spôsobe vykonania dôkazov, resp. ich nevykonania vôbec a z toho sa odvíjajúcich nedostatkoch v skutkových zisteniach a právnych záveroch správnych orgánov a všeobecných súdov, ako aj v samotnej arbitrárnosti na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí správnych orgánov a súdov.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí z 1. októbra 2009 v podstatnom uviedol:

„... Krajský súd ako súd odvolací na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní... oboznámil sa s obsahom administratívnych spisov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto... rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu... bolo zistené, že predmetom konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. 12. 2002..., ktorým žalovaný odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu... zo dňa 4. 10. 2002... zamietol a rozhodnutie o priestupku potvrdil.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Okresný dopravný inšpektorát... uznal žalobcu... vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky... tým, že dňa 28. 8. 2002 o 01.01 hod. v P. viedol osobné motorové vozidlo, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru, po vyzvaní na vykonanie dychovej skúšky, ju bez udania dôvodu odmietol vykonať. Vodičský preukaz mu zadržaný nebol, nakoľko pri kontrole ho nepredložil. Ďalšia jazda mu bola zakázaná, na odber krvi sa nežiadal. Za... priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 10 000,- Sk a

zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 20 mesiacov a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 150,- Sk. K tomuto záveru dospel správny orgán po tom čo zistil, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený a zadokumentovaný, rozhodnutie o priestupku bolo vydané na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci a aj jeho právne posúdenie zodpovedá skutočnému stavu. Nezistil pritom dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie. Preskúmaním spisového materiálu odvolací správny orgán zistil, že k priestupku... došlo, a po zhodnotení dôkazov zhromaždených v priestupkovom spise jednotlivu, a v ich vzájomných súvislostiach nadobudol presvedčenie, že sa priestupku dopustil M. V. tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia o priestupku... Členovia hliadky PZ, ktorá uvedený skutok zistila a zadokumentovala, počas konfrontácie jednoznačne potvrdila, že osoba podozrivého M. V. je totožná s osobou, ktorú dňa 28. 8. 2002 v čase 01.00 hod. v P. na kontrolovali. Za zavádzajúce pokladá odvolací správny orgán tvrdenie, že správnym orgánom nebola daná možnosť druhej strane k veci sa vyjadriť, nakoľko v rámci ústneho pojednávania o priestupku po zákonom poučení, ktorému obvinený porozumel a po oboznámení sa so spisovým materiálom mu bolo správnym orgánom umožnené k veci sa vyjadriť, jeho vyjadrenie bolo zapísané do zápisnice.

Z úradného záznamu členov hliadky PZ jednoznačne vyplýva, že obvinený z priestupku počas kontroly s hliadkou spolupracoval, pri zisťovaní totožnosti cestou operačného dôstojníka stálej služby Obvodného oddelenia PZ P. uviedol svoje osobné údaje a to meno, priezvisko, dátum narodenia spolu s rodným číslom za lomítkom, a meno matky za slobodna, na základe čoho lustráciou v centrálnej evidencii obyvateľstva bolo zistené, že sa jedná o M. V. Po hodnovernom zistení totožnosti bol vyzvaný k podrobeniu sa dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi, ktorú odmietol vykonať. Z uvedeného dôvodu bolo spísané oznámenie o dopravnom priestupku, menovanému dané k prečítaniu a vyjadreniu sa. V tej chvíli sa však ozval Dr. B. a na jeho výslovný pokyn, aby sa k priestupku nevyjadroval, nič nepodpisoval a ani nič neprevzal, prestal obvinený z priestupku s hliadkou spolupracovať. Z úradného záznamu členov hliadky taktiež vyplýva, že v čase kontroly sa vo vozidle okrem vodiča a spolujazdca Dr. B. na zadných sedadlách nachádzala iba jedna nestotožnená osoba mužského pohlavia. Tvrdenie príslušníkov hliadky PZ bolo podporené úradným záznamom dôstojníkov operačného strediska, majúcich v čase spáchania skutku službu na operačnom stredisku OR PZ P., z ktorého vyplýva, že v čase asi

o 01.15 hod. zavolať na linku 158 Dr. B., že jeho zaťovi p. V. bol zadržaný vodičský preukaz hliadkou 00 PZ P. z dôvodu jazdy pod vplyvom alkoholu. Preskúmaním svedeckých výpovedí ním navrhovaných svedkov odvolací správny orgán zistil rad rozporuplných tvrdení, týkajúcich sa hlavne spôsobu zastavenia vozidla a konverzácie údajného neznámeho vodiča a Dr. B. s hliadkou PZ. Uvedenými svedeckými výpoveďami neboli zistené podstatné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na zmenu resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia. Odvolací správny orgán nemá dôvod pochybovať o dôveryhodnosti tvrdení uvádzaných členmi hliadky PZ, nakoľko policajt je pri vykonávaní služobnej činnosti viazaný prísahou, riadi sa ústavou, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a dbá na česť, vážnosť a dôstojnosť kontrolovanej osoby i svoju vlastnú...“.

Po uvedení na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy krajský súd ďalej uviedol:

„V správnom súdnictve preskúmava súd výlučne zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno, zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluchy svedkov, znalecké posudky, listiny, ohliadka, ... Žalovaný, aj súd prvého stupňa, v konaní vykonal dostatok dôkazov pre objasnenie skutočného stavu veci, a zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzali, najmä s prihliadnutím na zákonnú zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku, bolo dostačujúce na posúdenie veci.

Odvolací súd v tejto právnej veci dospel k záveru, že z doteraz vykonaného dokazovania je možno jednoznačne určiť, že žalobca porušil, resp., nesplnil povinnosť uloženú mu vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a niet pochybností o tom, že viedol motorové vozidlo ako vodič.

Skutkové zistenia správneho orgánu nachádzajú oporu vo vykonaných dôkazoch, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa o nedostatočne zistenom skutkovom stave. Správne orgány aj výsluchom svedkov a hodnotením všetkých vykonaných dôkazov vo vzájomných súvislostiach odstránili rozpory, a zistené skutočnosti nespochybňujú objektivnosť rozhodovania v správnom konaní.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny

základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Napadnutý rozsudok obsahoval konkrétne dôvody, citáciu príslušných ustanovení, a tiež porovnanie odlišností s ich následným vyhodnotením.

Rozsudok okresného súdu bol dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnený a spĺňa všetky zákonné požiadavky. Preto ho krajský súd podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil a na zdôraznenie správnosti doplnil vyššie uvedené skutočnosti. “

12. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s potvrdenými závermi prvostupňového rozsudku považoval ústavný súd za podstatné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku. V tomto rozsudku okresný súd inter alia uviedol:

„V danom prípade súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že oba správne orgány náležite zistili skutočný stav veci a vyvodili z neho správne a zákonné závery.

Ak žalobca tvrdí, že žalovaný správny orgán oprel svoje rozhodnutie o nehodnoverné stotožnenie osoby vodiča a žalobcu na mieste zistenia priestupku, nehodnoverné úradné záznamy spisované policajnou hliadkou dňa 24. 10. 2002, por. V. dňa 25. 10. 2002 a prap. S. a kpt. Č. dňa 24. 10. 2002 spisované účelovo po podaní odvolania voči prvostupňovému správne rozhodnutiu, nehodnoverné stotožnenie vodiča a žalobcu prostredníctvom opoznávaní, nehodnoverný obsah telefonického rozhovoru medzi svedkami p. B. a Č., vychádzal z jednostranne zameraných dôkazov, ktoré mali preukazovať zavinenie žalobcu, takéto dôkazy navyše dodatočne obstaral až po tom, čo žalobca podal odvolanie v priestupkovom konaní, nevzal do úvahy päť svedeckých výpovedí svedčiacich v prospech žalobcu, z ktorých vyplýva, že žalobca motorové vozidlo nevedol a v čase zastavenia vozidla sa nachádzal doma a to bez bližšieho zdôvodnenia, keď bez všetkého uveril tvrdeniam uvádzaným členmi hliadky Policajného zboru, pritom prehliadol rozporupnosť predložených dôkazov a neobstaral dôkazy, prostredníctvom ktorých mohol a mal skutočne pravdivo a spoľahlivo zistiť skutkový stav veci v podobe nahrávok telefonických rozhovorov, ku ktorým mal prístup, súd zistil pravý opak a z neho vychádzal pri posudzovaní zákonnosti vydaných rozhodnutí.

Podľa § 18 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení platnom v čase spáchania skutku, policajt je oprávnený vyzvať osobu, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohoto zákona, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti.

Ak vyzvaná osoba nemôže preukázať svoju totožnosť a ani po predchádzajúcom poskytnutí potrebnej súčinnosti nemôže hodnoverne preukázať svoje meno a priezvisko, dátum narodenia a adresu bydliska, je policajt oprávnený predviesť ju na útvár policajného zboru za účelom zistenia jej totožnosti.

Preto bola policajná hliadka oprávnená zisťovať totožnosť vodiča a toto sú kľúčové údaje, ktoré mala od vodiča zisťovať, keď tvrdil, že nemá doklad totožnosti. Je možné, že aj cudzia osoba môže poznať tieto údaje, preto hliadka sa správne neuspokojila iba s týmito údajmi a žiadala od vodiča aj ďalšie údaje, ktorých poznanie zužuje maximálne možnosť zámeny osôb a to údaje o rodnom čísle za lomítkom a mene matky za slobodna, ktoré vodič bez zaváhania oznámil. Aj keby sme uverili a prijali záver, že neznámy vodič aj tieto údaje mohol vedieť, čím by sa pochopiteľne dopustil ďalšieho porušenia zákona, keď úmyselne uviedol policajnú hliadku do omylu na škodu žalobcu, nedá sa uveriť tomu, aby po priznaní svedkovi dr. B. k tomuto skutku, tento by ho nechal bez náležitej reakcie odísť resp. nevyhľadal by ho neskôr, aby vyvrátil v celom rozsahu podozrenia voči jeho zaťovi. Keď to tak ako bývalý príslušník polície neurobil a práve naopak nieže nespolupracoval s políciou ale zámerne sťažoval vyšetrenie priestupku, sám svoje konanie prezentoval ako nedôveryhodné.

Navyše samotný tento svedok vo vysvetlení na polícii, v čase, keď od skutku uplynul krátky čas uviedol, že s hliadkou polície nekomunikoval, čo naopak vyvrátili jeho manželka a jej priateľka, ktoré uviedli, že po zadržaní vozidla komunikoval s hliadkou neznámy vodič a Dr. B. Ak teda neznámy vodič podľa tvrdenia Dr. B. zneužil meno zaťa – žalobcu, musela mu táto skutočnosť byť známa a je nepochopiteľné, že voči tomu nezasiahol už vtedy.

Nehodnovernosť úradných záznamov a opoznania vodiča sa nepreukázala, pretože postup polície bol aj v danom prípade štandardný a v súlade s ustanoveniami zákona č. 327/1990 Zb. o priestupkoch a niet vysvetlenia pre záver žalobcu, pretože je nelogické vzhľadom na závažnosť priestupku, aby si práve títo príslušníci polície vymysleli a zosnovali zámenu totožnosti vodiča a žalobcu a vyrábali úradné záznamy, ktoré by odporovali skutočnostiam, ktoré boli už evidentne preukázané skôr...

Konfrontáciu svedka Dr. B. a svedka Č. by existencia prepisu záznamu telefonického hovoru určite osvetlila, ale v žiadnom zákonom predpise, podľa ktorého sa malo postupovať pri zdokumentovaní a vyšetrení priestupku niet právneho podkladu pre takýto postup. Navyše skutky policajtov v danom prípade boli predmetom šetrenia inšpekciou aj prokuratúrou, preto je pochopiteľné, že ak ani jeden z nich nezistil pochybenie a žalobca takýto dôkaz navrhol až viac ako 5 rokov po skutku, hoci autenticitu záznamu spochybňoval od počiatku, nemožno z toho urobiť záver o nedostatočne zistenom skutkovom stave.

V tomto smere súd nezistil žiadne pochybnosti o správnom kvalifikovaní spáchaného skutku, ani pri uložení sankcie za tento posudok. Pokiaľ by žalobca nebol jazdil pod vplyvom alkoholu, určite by bol využil možnosť obrany proti tomuto podozreniu, a to vykonaním dychovej skúšky na alkohol, ktorej sa odmietol podrobiť, o čom súd nemá žiadne pochybnosti. Jazda pod vplyvom alkoholu patrí medzi najzávažnejšie porušenia cestnej premávky a aj uložený trest je primeraný závažnosti prípadných následkov tohto skutku.“

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Podstatná argumentácia sťažovateľa (bod 3) smerovala k nedostatočne zistenému skutkovému stavu priestupku, kladeného mu za vinu a rozhodnutiu o ňom spočívajúcim predovšetkým v nestotožnení osoby vodiča motorového vozidla s jeho osobou: „*Namietať som, že v konaní... kľúčový dôkaz spočívajúci v opoznávaní jeho osoby príslušníkmi policajnej hliadky nebol vykonaný v súlade so zákonom, nakoľko vzhľadom na spôsob vykonania dôkazu (vopred prezradená totožnosť opoznáwanej osoby) nemohol prispieť k zisteniu skutočného stavu veci... Mám za to, že..., mala byť uskutočnená rekognícia, ktorá zabezpečuje zobjektívnenie získaných výsledkov identifikácie.*“, nesprávneho rozhodnutia o ňom, ktorého arbitrárnosť vrátane uloženej sankcie nebola reparaovaná ani napadnutým rozhodnutím krajského súdu. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie krajského súdu (sp. zn. 3 So 1/08 z 1. októbra 2009), ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 19 S 1/2003-188 z 26. júna 2008, bol svojvoľný a že by zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval; jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných

a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietané rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje taktiež postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods.1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

17. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu namietal tiež porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy. Keďže sťažovateľ namietal porušenie uvedených základných práv len z dôvodu nesprávnych skutkových a právnych záverov a arbitrárnosti krajského súdu, ktoré (porušenia) ústavný súd nezistil (pozri časť II.A), nepovažoval preto za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy.

18. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená.

II.C

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, odklad jeho vykonateľnosti).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010